

[Alfred Jensen.]

værende muligheder. Det er urimeligt og meningsløst, at man forlænger tjenestetiden. Det er det desuden, fordi den trusel, som man påstår Danmark er udsat for, ikke eksisterer. Derfor har vi ikke brug for de beredskabsstyrker, som man tilsigter at nå frem til med den forlængede tjenestetid.

Dernæst forsøgte ministeren at give det udseende af, at forsvarschefen ikke var kasseret som chef for hærstyrkerne ved Eisenhower's udnævnelse af general Gørtz til chef. Jeg forstår ikke rettere end, at da man udnævnte admiral Qvistgaard til forsvarschef, blev han også chef for hærstyrkerne i fred som i krig, og når man så fra Washington alligevel udnævner en anden, sker der derved en tilsidesættelse af forsvarschefen i Danmark, enten man så vil erkende, at han er kasseret eller ej.

De forslag, ministeren kommer med, er også udtryk for, at man ikke godkendte den tilstand, som udnævnelsen var udtryk for; ellers havde der ikke været nogen grund til at komme med ændringsforslag på dette felt. Man kunne jo så have kørt videre med det, som det var. Selve lovforslaget er udtryk for, hvorledes direktiverne bliver givet udefra, og hvorledes man bøjer sig. Ministerens tale om, at alt så at sige skete på vort eget initiativ og efter de drøftelser, der var foregået, giver jeg ikke meget for. Det siger man, hver gang man skal camouflere den ynkelige rolle, som Danmark er kommet til at indtage, efter at det er slået ind på Atlantpolitikens vej. Man kan for min skyld stå her og forklare, at vi selv stemmer for det og selv ønsker det, så ofte man vil. Enhver ved, at sådan er det reelt ikke. Vi får ordrene udefra; den ene gang efter den anden forfærdes de, der får ordrene, og ved ikke, hvordan de skal få dem ført igennem. Det er fuldkommen rigtigt, hvad det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har sagt fra denne talerstol, at efter at vi har tilsluttet os Atlantpagten, er vi færdige med selv at afgøre vor udenrigs- og militærpolitik. Det er sagen. Bestemmelserne bliver truffet i Atlantpagtrådet, og dør vejer Danmarks stemme såre lidt til.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg finder ingen anledning til at fortsætte de Atlantpagtdebatter, som i så rigeligt mål

har været ført her i tinget, og man har ikke fra de sider, hvorfra indvendingerne er kommet, fremført noget som helst nyt fra den ene gang til den anden.

Jeg vil gerne til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen sige, at når jeg, da jeg første gang havde ordet, sagde, at man ikke havde antastet de målsætninger, vi havde sat os her i landet ved vedtagelsen af forsvarslovene sidste sommer, ligger der den kendsgerning til grund, at det, i hvert fald et flertal stilede efter, og som blev gennemført for hærens vedkommende, var opstilling af ganske bestemte styrker, de såkaldte 11 kampgrupper. Denne målsætning for hærens vedkommende er ikke på noget punkt anfægtet. Vi stiler efter en opbygning af søværnet indenfor de rammer, der er overkommelige.

Der kan være uenighed partierne imellem om enkeltheder, men selve målsætningen har ikke været antastet fra nogen side udefra. Vi stiler efter oprettelse af et flyvevåben af en bestemt størrelse indenfor et nogenlunde afgrænset tidsrum, og der er intet antastet ved det udefra. Hvad tjenestetiden angår — og her mindede det ærede medlem om forhandlingerne sidste sommer —, vil jeg dog bede det ærede medlem om at se efter i den betænkning, der blev afgivet af forsvarskommissionen, og som var udgangspunktet for vedtagelsen af organisationsloven sidste sommer. Der findes heri en udtalelse af flertallet og en erklæring af mig på regeringens vegne, hvori vi udtrykkeligt gør opmærksom på, at vi betragtede vort beredskab — det, der var baggrunden for en eller to af lovforslagets paragraffer — som for svagt, og at vi både på længere sigt og på kortere sigt ville gøre, hvad vi kunne, for at styrke forsvaret, i første omgang ved forøgede indkaldelser, som er iværksat, og når forholdene tillod det — ikke mindst hvad angår befalingsmænd, kaserneplads og forsyninger med våben — og den internationale situation begrundede det, ved at udnytte lovens bestemmelse om forlængelse af tjenestetiden. Det stod altsammen i den betænkning, der blev afgivet af flertallet, og derfor kan jeg sige til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, at meget af det, han nu kører op med i ganske bestemt øjemed, ikke har så forfærdelig meget med den virkelighed at gøre, som vi